

[Kaj Poulsen]

ord i redegørelsen. Det beviser kun, at regeringen kigger i bakspejlet for at få øje på fremtidens arbejdsmarked. Det er for fantasi-løst, og det duer ikke.

Jeg har tidligere talt om nødvendigheden af flere muligheder for uddannelser. Her siger ministeren, at de, der har en ringe eller ingen grunduddannelse, har behov for kvalifikation, der er så brede, at de rustes til at klare de nye omstillinger. Det er godt, og det er et rigtigt udsagn, men det er bemærkelsesværdigt, fordi vi netop i disse dage oplever ministeren skære ned på de ordinære uddannelser og lægge vægt på de virksomhedstilpassede kurser på specialarbejderskolerne.

Her har vi igen et bevis på, at regeringen siger et og gør det stik modsatte. Der bliver nemlig ingen bredde i de virksomhedstilpassede kurser, og vi er bange for, at ministeren lægger for stor vægt på disse kurser. Vi får ingen bredde i specialarbejderuddannelsen ved dette.

Socialdemokratiet er enig med ministeren i, at en bedre personaleplanlægning i virksomhederne er nødvendig. Vi må naturligvis stille krav om, at virksomhederne kommer med bedre oplysninger om deres behov for arbejdskraft og uddannelser. Vi spørger bare: hvordan har ministeren tænkt sig at indrette lovgivningen, således at dette også sker? Ingen antydninger af det i redegørelsen.

Vi er også enige med ministeren i, at AF-systemet skal bruges mere, og at det skal bruges bedre. Det er nødvendigt, for at vi i fremtiden kan få planlagt de rigtige uddannelser på de rigtige tidspunkter og til de fremtidige behov. Problemet på dette område er bare, at regeringen i de år, den har siddet, har skåret ind til marven af, hvad AF overhovedet kan tåle, bare for at opfylde de krav, der stilles til systemet i dag. Man har fjernet stillinger, man har nedlagt kontorer og gjort servicen ringere, og ministeren taler i tide og utide om alle de nye opgaver, AF skal løse. Det er hovedløst, og man gør det modsatte af, hvad man siger man vil.

Den glædelige nyhed, vi får fra ministeren i dag, er, at der nu er bevilget 3½ stilling til AF på landsplan for at klare de her problemer.

Vi kan ikke være uenige med ministeren i, at en stærkere regionalisering kan være ønskelig. Vi ønsker at vide hvordan. Vi ønsker, at dette skal være et lovdækket område, og

vi regner med, at ministeren vil forelægge for Folketinget, hvilke hensigter ministeren har. Men vi finder det uacceptabelt, hvis ministeren kun ønsker at regionalisere elendigheden og bekæmpelsen af arbejdsløsheden ud til kommunerne. Det er ikke den måde, vi be-
tragter regionalisering på.

Vi ønsker mere end antydninger, og redegørelsen antyder, at det er kommunerne, der skulle have den større kompetence. Vi finder det afgørende, at arbejdsmarkedets parter og kommunerne i samarbejde på det lokale plan får tillagt kompetencen i arbejdsmarkedsnævnene.

Sammenfattende må det siges om denne redegørelse, at den er for dårlig, den er for defensiv, og den er vel stort set kun det papir værd, den er skrevet på, fordi den kan bruges som genbrugspapir. Denne redegørelse kan som de øvrige redegørelser, vi har set fra regeringen i denne samling, kun karakteriseres således: den er udtryk for fotokopieringsmaskinens triumf. De eneste, der vinder på det, er Rank Xerox. Taberne er i dette tilfælde de ledige, arbejdsmarkedet, erhvervslivet, kort sagt: Danmark.

Jette Thomsen (KF):

Først lidt om de faktiske forhold. Vi ved, at i 1982 var 9,8 pct. af den danske arbejdsstyrke uden job, medens det i det øvrige Vesteuropa lå på gennemsnitligt 9,2 pct. I dag er ledigheden herhjemme reduceret til 7,5 pct., mens ledigheden i Vesteuropa ventes at nå op på 11 pct. Med andre ord: mens ledigheden i de sidste fire år er vokset med 20 pct. i Vesteuropa, er den faldet med 20 pct. i Danmark. Og i dag skønner arbejdsmarkedsnævnene, at ledigheden i januar kvartal 1987 vil være på 243.000 personer, altså en yderligere reduktion på 7 pct. i forhold til januar 1986. Det er nu slet ikke så ringe.

Vi ved også alle sammen, at den imponerende beskæftigelsesfremgang på 130.000 job i Danmark hovedsagelig er sket i den private sektor, inden for fremstillingssektoren.

Alt det betyder, at der er fuld beskæftigelse i visse regioner af landet, men samtidig betydelig ledighed i andre. Men med mere end 500.000 jobskift om året ændrer arbejdsmarkedet karakter så at sige fra dag til dag. Derfor er det uden mening at opføre ar-